

GENÇ DÜNYADAN SELAM OLSUN

Çeşitli yerlere gönderi yaptığımız dergimizin iki sayıdır pdf ortamında gönderisini yapmadık. Bakalım hangi noktalar-
dan dergimizin gelmediğine ilişkin dönüş olacak diye bekledik.
Sandığımızdan çok az yerden dönüş oldu. Dergimize geciktiği
gün meil atarak gelmediğini belirtip isteyenler olduğu gibi 45
gün geçmesine rağmen ne oldu diye sormaya gerek duymayan-
lar da çok oldu. Belki Anadolu Dergilerinin tabii durumu diye
görenler ve yorumlayanlar da olmuştur.

Yazarlık okulunda başlayan doğal bir oluşum olan
a-kalemler bizim imkânlarımız ve öğrencilerimizin isteği oldukça
çıkma-ya devam edecek. Dergimiz herhangi bir kurum ve kuru-
luştan destek almıyor. Kişisel bir imkânın açılmasıyla varlığını
sürdürüyor. Zira gençlerin dilimiz ve edebiyatımız için içlerinde-
ki umudun sönmemesi gerektiğine inanıyoruz.

Ürün ağırlıklı dergi olmamızdan ötürü ağırlıklı olarak der-
gi olma özelliğimizi de koruyoruz. Hacmimiz ölçüsünde edebiya-
tın güçlü seslerinden biri olmayı sürdürdüğümüz inancındayız.
Diri bir dergiyiz. Diriliğimiz sesimizin yankılandığı yerlerden
gelen tepkilerden çok net anlaşıyor. Dışarıdan daha çok ürün
gelmeye başladığını ifade etmeliyiz. Gelen yazılarda dergimizin
güzellik anlayışıyla ve sanat yaklaşımlarına yakınlıkla yer bulu-
nabileceği göz ardı edilmemelidir. Usta kalemlerden gelen yazı-
lara da daha çok yer vermek istiyoruz. Ustaların bize güç verme-
sini bekleriz.

Genç kuşaktan pek çok kalemi edebiyatımıza dâhil etme-
nin sevincini yaşadık demeliyiz. Her sayımızda ilk çalışmalarıyla
yer alan pek çok kalem oldu. Bu sayımızda da bunun ağırlıklı bir
örneği elinizde. Gençliğe dokunmayan dergiler kalıcı olamazlar.
Biz de kalıcı bir edebiyat dergisi olmak istiyoruz. İnternet üze-
rinden bizi takip edenlerin sayısı her geçen gün artıyor. Bu da
sevindirici bir başka gelişme. Türk edebiyatı adına bundan se-
vinç duyuyoruz.

Sadece kendimizi okuyan bir grup değiliz. Dışımızda olup
bitenleri yakinen takip ediyor kendimiz için düşünceler geliştiri-
yoruz. Canlı bir edebiyat dergisi olma arzumuzdan kaynaklı bu
tutumumuz görülsün isteriz. Lakin hiç kimsenin kendi aynasın-
dan başka yöne gözünü çevirdiği yok. Edebiyatımızdaki kısırlığın
yavanlığın ve tekrarın asıl nedeni olarak gördüğümüz bu du-
rumdan çıkmalıyız. Bu hastalıklı tutumdan vazgeçmeden top-
lumsal sağlıktan veya zihinsel sağlıktan söz etmemiz mümkün
olamaz.

Yorgun bir dünyada yaşıyoruz. Bu yorgunluğu giderecek
canlılık bir ihtiyaçtı. Bu ihtiyacı giderme çabamız asla telaş ola-
rak algılanmamalı. Şiirin ve sanatın genç kıldığı bir dünya bütün
bir insanlığın arzulanığı dünya olsa gerek.

Genç dünyadan selam olsun.

A•KALEMLER

- Zehra Meral konşuk İVECAN
“Bunu Hep Paylaşmalıyız”
- Ömür IŞIK
“Bülbül”
- Seçil AKSARAYLI ÖZDİN
“Papatya”
- Merve DİNDAR
“Sıfır Bir Karakter misiniz?”
- İbrahim SAVAR
“Üç Kişi”
- Sultan KOÇ
“Nurullah Ulutaş’ın
Turgay Nar Kitabı Üzerine?”
- Esra ERDOĞRU
“Kırpıntı”
- Turhan Muharrem TURHAN
“Sinema ve Eserleri Üzerine”
- İlkay COŞKUN
“Söyleşi”
- İnci SAĞIN
“Kurtlarla Koşan Kadınlar Üzerine”
- Kadir KARAMAN
“Yitik Düşler Eskizi”
- Nesibe HAN
“Karakoç ve Balkon Şiiri Üzerine”
- Gülhanım Ebru BULKURCU
“Yorgun Düşlerim”
- Ömer Faruk ÇİFTÇİ
“Rengi Atmış Hayat”
- Pınar ALKIŞ
“Dev Küçük Karınca”
- Gölge SÜMER
“Yeniden”

BUNU HEMEN PAYLAŞMALIYIZ

Zehra Meral KONŞUK İVECAN

Seviyoruz görünmeyi! Görünelim, iyi görünelim, güzel görünelim, özel görünelim. Varsın öyle olmasın ne çıkar biz yeter ki öyle görünelim.

Muhteşem bir okur olduğumuz görünsün. Kitapçıdan aldığımız kitapla eve koşup çay ya da kahve yapıp doldurduğumuz gösterişli fincanları -günlük hayatta bunlarla çay içmesek dahi- özenle kitabın yanına yerleştirip kitabın etrafına kuru otlar serpiştirip havalı fotoğrafını paylaşmazsak hafazanallah kim görecektir bizim ciddi bir okur olduğumuzu? Elbet bitiririz kitabı da bir gün.

Harika bir aşçı olduğumuz görünsün. Özene bezene kırk yılın başı yaptığımız yemeği cümle âleme göstermeliyiz. Canları çekecekmiş, ayıpmış, din ve toplum etiğine uymuyormuş kim takar. Normal zamanda makarnaya, yumurtaya talim ettiriyormuşuz bizimkileri hiç önemli değil; o işin kamera arkası bölümü. Filmlerde bile bir sahne güzel olana kadar kaç kez çekiliyor bozuk olanlar içinden eleniyor. Filmler gerçek değil anlıyoruz ama gerçekmiş gibi bir algı oluşturmuyor mu? Bizim hayatımız da yavaş yavaş sanala kayıyor işte. Ne yaparsın zaman ve herkes böyle. Dahil olmazsak dışlanırsın nemi-ze lazım çok önemli çevremiz bizi dışlamasın yeter ki. Dört dörtlük bir sofraya da fotoğraflanıp hemen paylaşılmalı tabii ki. Bir daha kim hazırlayacak o kadar uğraş. Zaten bir kere paylaşsak bile görenler hep öyle bir sofrada yemek yiyoruz zanneder. Asıl hedef tam da bu; güzel bir algı oluşturmak kafalarda, doğru olsun olmasın.

Aşkla yanıp tutuşuyoruz eşimizle. Ah nasıl seviyoruz birbirimizi deliler gibi. Aşkımız ilk günkü ateşinden tek bir kıvılcım bile kaybetmedi. Sosyal medyada paylaştığımız fotoların önce ve sonralarındaki didişmelerimiz ya da ikimizin de akıllı telefonlarımıza gömülüp birbirimizin varlığından bile bihaber olmalarımız sayılmaz. Cümle âleme ilişki dersi vermeliyiz paylaşımlarımızın altına düştüğümüz notlarla. Onların çoğunu kendimiz de uygulayamıyoruz ama başkaları bunu bilmediği sürece sorun yok. Herkes o fotoğrafları görmeli yoksa aşkımız tescillenemez; sevgimizin patentini alamazsak halimiz nice olur?

Hele nasıl muhteşem bir ebeveyn olduğumuzu göstermeyelim mi? Çocuğumuz avaz avaz ağlıyorken, büyüklerine karşı terbiyesizlikler yapıyorken, bir şeyleri GİĞİRER. kırıp döküyorken, asla tasvip edilmeyecek aşırılıklar

yapıyorken müdahalede edemiyoruz çünkü o anda çok daha önemli bir şey yapmamız; onun videosunu çekmemiz gerekiyor. Çocuğumuzun türlü maskaralıklarını gösterip insanlardan beğeni almalı mı? İleride böyle giderse topluma nur topu gibi canavarlar armağan edeceksiniz deyip duranlar da abartıyor canım. Ay nereden bilelim onca şiddet gösterenler nereden çıkmış nereden gelmiş. Ama olsun evdeki ihtiyarlara elindeki eşyaları fırlatırken, büyüklerine küfür ederken ya da küçücük yüreği yana yana ağlarken millet görsün diye, yavrularımızı hiç umursamadan çektiğimiz videolar kaç beğeni alıyor biliyor musunuz?

Ne kadar düşünceli ve zeki biri olduğumuz da görünmeli tabii. Biz halk gibi cahil değiliz. O büyük insanların sözlerini arayıp tarayıp birilerine laf sokmak için yaptığımız paylaşımlar ne kadar etkili oluyor dersiniz. Varsın elâlem bencilliğin görgüsüzlüğün kitabını bile yazacağımızı iddia etsin. Biz paylaştığımız sözlerle kendimizi Ekol oluşturan felsefecilerden zannediyor muyuz siz ona bakın.

Önemli olan ne olduğumuz değil nasıl görüldüğümüzü zannettiğimiz. Ya da böyle bir şeydi işte.

Kimseyi takmadığımız palavrasını atıyoruz ortaya ama bizim paylaşımlarımızı kaç kişi beğenmiş diye sosyal medyadan bir dakika uzak kalamıyoruz.

Geyik olsun diye fotosu konulan yumurta binlerce beğeni aldı. Deney fareleri gibi denendi insanlar. Robotik tavırlarla önüne konulan sosyal medya paylaşımına az biraz düşünmeden beğenisini yaptırdı.

Amerikalı bir anne, sürekli paylaştığı minik kızının fotoğraflarını fark eden bir pedofili suçlusu tarafından kızının kaçırılmasına ve öldürülmesine -istemeden de olsa- sebep oldu.

Onlarca insan sırf biraz daha görünür olmak biraz daha dikkat çekmek uğruna telefonuyla sıra dışı paylaşımlar yapmak için hiç yok yere öldü gitti.

Fakat bunlar bile uyandıramadı bizi. Halen bizi sanal âlemde anlık görünür, anlık önemli yapan her şeye oyuncak ayısı olmadan yatağına girmeyen çocuklar gibi yapıyoruz. Bir tehlike anında ayının çocuğa ne kadar hayrı dokunursa sanal dünyanın da gerçek dünyamıza katkısı bu kadar işte.

ÇALAR SAATİN ALARMI BELKİ BURADA DEVREYE

BÜLBÜL

Ömür IŞIK

Hazırlığını yapmış yarım saattir Hasan'ı bekliyordu. Biraz ötede bülbül sesleri kâh yükseliyor kâh susuyordu. Onlar böylesine güzel cilveleşirken Murat'ın sabırsızlığı artıyordu. Nerede kalmıştı bu Hasan? Onun kendisine hiçbir faydası olmayacağını biliyordu. İşin ilmini ona öğretmeye niyeti de yoktu ya kasabalı ile arası açık olmasa ona böyle minnet etmezdi. Bir taşın üstüne çıkıp bir yandan yolun başına bakıyor; diğer taraftan elindeki kuru dal ile toprakta sıra ile yürüyen karıncalara labirentler çizerek yollarını şaşırtıyordu. Kasabadan her kaçtığı anda ormana sığınmış; her bir ağacın kovuğunu, dalını, budağını öğrenmişti. Yaptığı yaramazlıklar bini aşınca babası artık onu eve koymaz olmuştu. Böylece aklını başına alacağını düşünüyordu ya o bu günleri kendince fırsata çevirmesini bilmişti.

Önceleri yaralı bir kuş ile başlamıştı. Ormanda gezinirken yol üstünde yaralı bir keklik görmüştü. Muhakkak avcılarının saçmalarından biri denk gelmişti kanadına ama onlardan kurtulmayı başarmıştı hayvancağız. Yaptığı tüm yaramazlıkları unutup kekliği avucunun arasına sıkıştırıp kasabanın yolunu tutmuştu. Marangoz Rasim Usta onun telaşını görünce yolunu kesmiş yine bir yaramazlık peşinde olup olmadığını anlamak için gözlüklerinin üstünden sert sert bakmıştı. Murat'ın yaralı kuşu iyileştirmek için çırpındığını görünce ona itimadını verdiğinden kuşu kendisine satmasını istemişti. Keklik günler sonra iyileşmiş kendisine gelmişti çok şükür. Ne var ki Murat bunu kendisine kazanç kapısı haline getirmiş, kuş yakalama teknikleri geliştirmişti. Yakaladığı kuşları yaralayıp Rasim Usta'ya satıyordu artık. Önceleri sevaptır diye kuşları satın alan usta sonra tüm kuşların aynı şekilde yaralanmasından işkillenmiş ama bir şey söylememişti. Murat en son dikkat çekmemek için sağlam kuş götürüp satmıştı ustaya. Buna yaralılardan daha çok para verince kuşları yaralamaktan vazgeçti. "Ah Rasim Usta sen de tam kuş budalasıymışsın" diye düşünüp kendince alay ediyordu onunla.

Bu sırada Hasan'ın aheste aheste yürüyerek geldiğini görünce sinirlendi. Ne uyuşuk bir çocuk bu, diye dişlerini sıktı ama yapacak bir şey yoktu. Yine kasabayı birbirine kattığı için kasabaya gidemezdi. Herkes hıncını almak için onun yolunu bekliyordu.

Hem Rasim Usta bu sümsük oğlana acır kuş için daha çok para verir diye düşünüyordu. Hasan yaklaşınca, nerede kaldın ağaç oldum, diye söylendi Murat. Hasan, seninle ortaklık yaptığımı bilirlerse beni bir daha oyuna almazlar, dedi sıkılarak. Murat, meraklanma kimse anlamaz, hem sana da kuş tutucam bir gün söz, diye onu teskin etti.

İkisi bir ormana, Murat'ın tuzak kurduğu yere doğru ilerlediler. Çok geçmeden, gagasından karnına kadar turuncu renkte ufak, güzel mi güzel bir bülbül kafese düştü. Bir sağa bir sola çırpınıp duruyor, acılı sesi tellerden ormana yayılıyordu.

Murat, hadi koş bunu Rasim Usta'ya sat, seni çeşmenin arkasındaki ufak tepenin ardında bekleyeceğim gecikme, dedi.

Hasan'ın aklı bülbülde, bir gün kendisinin de böyle güzel bir kuşu olacağı hayaliyle ormandan çıkıp koşar adımlarla kasabanın dar sokaklarından geçti. O koştukça ahşap kafes içindeki bülbül sağa sola çarpı-

PAPATYA

Ne zaman vazgeçersin
Solgun sevdanı gizlemekten
Tebessüm rüzgârına hayranım
Gülüşe uçuşum var
Uçsuz hayale bırak
Çocuksu masum gülüşler
Koklamaya kıyamadığım

Ah benim solgun sarım
Koparılan katledilen
Vuruyor kalbine yangın
Seviyor sevmiyor
Seviyor sevmiyor
Papatyam

Seçil AKSARAYLI ÖZDİN

yor hepten ürküyordu. Sonunda marangozhaneye geldi Hasan. İçeriye göz attı. Arka tarafta çırak kalasları kesiyor, havada uçuşan talaşlar etrafı görünmez kılıyordu. Dükkânın sağında yeni bitmiş sandıklar, diğer köşede tamamlanmayı bekleyen yatak karyolası vardı. Rasim Usta camın hemen önünde bir masaya oturmuş gazete okuyordu. Masanın hemen yanında ufak bir kafes içinde bir kuş ötüşüyor, marangozhane iş seslerine güzel bir ahenk katıyordu. Hasan kapıda durmuş girmeye çekinirken Rasim Usta onu fark etti ve içeriye çağırdı. Hasan hemen masanın önündeki sandalyelerden cama doğru bakana oturdu ve elindeki bülbül kafesini usulca masaya bıraktı. Gözlüklerinin üzerinden küçük konuğunu izleyen Rasim Usta hemen cırağını çağırıp Hasan'la kendisine ıhlamur getirmesini söyledi.

Dumanı üstünde ıhlamurlar gelinceye kadar Rasim Usta havadan sudan konular açtı, Hasan kısa cevaplar verdi. Konuya nasıl gireceğini düşünüyordu. Sonunda usta, kuşun da güzelmış, dedi Hasan'a. Sana getirdim, dedi Hasan kendisinin bile beklemediği ivedilikle. Rasim Usta bir müddet sesini çıkarmadı. Sonra kalkıp kafesi açıp odanın ağır havasından iyice sakinleşmiş olan kuşu eline aldı. Kapiya yönelip bülbülü yavaşça elinden bıraktı. İçerideki loş ortamdan aydınlığa kavuşan kuş hızlı hızlı kanat çırpmaya başladı. Hasan şaşkınlıkla kuşun uçuşuna bakıyordu. Şimdi ben Murat'a ne söylerim, diye kendini yemeye başladı.

Rasim Usta eski yerine geldi, oturdu. Hiç konuşmuyordu. Hasan ona bakmaktan çekinerek umutsuzca önüne baktı. Bu beklemediği durum karşısında ne yapacağını bilemiyordu. Neden Murat'ın getirdiği her kuşu almıştı da şimdi onun getirdiğini uçurmuştu? Bu haksızlığa içten içe kızmaya başladı ve sonunda dayanamayıp ağlamaya başladı. Benim kuşumu neden saldın, Usta? Murat'ın tüm kuşlarını alıyordun. Neden eşit davranmadın bize? Neden haksızlık yaptın? Hem benim kuşum onun getirdiklerinden daha güzel değil mi, diye dudaklarının arasında söyleniyordu.

Rasim Usta, eşitlik adalet değildir evlat, dedi. Öyle olsaydı, her kuş kafeste olurdu. Oysa bülbülün hakkı uçmaktır, güle nağmeler dizmektir. Besbelli evden kaçmış şu kuşa ise kafeste kalmak yaraşır, diye devam etti. Sandık olmak ceviz ağacının hakkıdır. Kömür olmaksızın meşenin... İşte bu yüzden eşit değil, layığına göre davranmaktır adalet, dedi. Hasan başını kaldırdı, boş gözlerle etrafa bakındı. Murat onu sözeleştikleri yerde bekliyor olmalıydı.

SIFIR BİR KARAKTER MİSİNİZ?

Merve Dindar

Hayatımız da her an yeri olan zıtlıklar, dünya sadece zıtlıklardan ibaret midir sahiden. Gece ve gündüz aydınlık karanlık iyi kötü gökyüzü yeryüzü sevgi nefret güzel çirkin ve daha niceleri... Gündüz gece için vardı oysa gündüzü dolduran gürültü ve kalabalık gecenin özgürlüğüne geçen bir araçtı. Monoton hayatın rutininde sıkışıp kalmış insan için. Nihayet gün batmış gecenin karanlığı gösterirken yüzünü dolunay sonsuz parıltısıyla dokunup duyguların sesini açmıştı. Gündüz de dolunay gömülüyordu kendi karanlığına. Hayatın her anında bir yanda olduğu gibi değil de olmak istediğini oynayan bir yanda bilincinin henüz fark edemediği özülle sıkışıp kalan binlerce yüz ve bir insan.

Herkesin bir penceresi vardır. Kendi gönlünden dünyaya açılan. Binlerce yüz arasından herhangi biriyle çevremizdeki insanlarla etkileşim içinde olup sevdiklerimizle anı yaşıyoruz. Pencereyi araladığımız kadarıyla. Nihayetinde yaşamımıza bir şekilde dâhil olan herkes ve her şey sadece bizim içimizdeki vizyonu gerçekleştiren araçlardan fazlası değildi. Yine de hayattaki her şeye mana bulmaktan geri durmuyordu insan. Dokunduğu hissettiği her şeyde sebep arıyordu tanımlamak için. Öyle ki kendi varlığını fark ettiğinden yaşadığı ana kadar belki de ölümün soğuk nefesini ensesinde hissedinceye dek vazgeçmeyecekti neden yaşadığını aramaktan. Sonunda yok olacağını bile bile. Heyhat işte bir zıtlık daha varlık ve yokluk. Dünya zıtlıklar içinde her gün dönerken kendi çapında bütün zıtlıkların evrenin doğanın ötesinde insan kendi bütünlüğüyle bir ve tek. Değerli özel olan. Yerin ve göğün zıtlık içinde kaybolurken sadece sıfır olmayı bilen dünyada bir olma çabasıydı insanın ki. Kendini bütün varlığıyla ortaya koyabilen. Kimliğin meslek, unvan ve etiketlerin ötesinde içindeki bütün benlerine rağmen hepsiyle ne olduğunu yüreğiyle ortaya çıkaran bir insan. Dünyadan ve zıtlıklardan sıyrılıp bir ve tek olup değerli olduğunun farkında bir uçtan diğer uca kendi kader çizgisine fitratını yaşayıp sıfır olmayı başaran. Ancak o zaman tüm gerçekliğiyle yaşadığını ve varoluşu hissetmiş olup ölümün avcuna bırakırken kendini dünya nüfusunda sıfır olurken sonsuz bir iz bırakan.

Üç Kişi

İbrahim SAVAR

Üç kişiydik o sabah: Biri *inandı*, biri *aldattığına emin*, biri *gerçeği bilen*... *Gerçeği bilen*, bendim. Öbürleri durumun farkında bile değillerdi. Ne üç kişi oluşumuzun, ne de aldatma hikâyesinin... İşe gitmeden bakkaldan sigara alan aile babalarıydık yalnızca.

Aynı mahallede başka başka evlerin bambaşka odalarında uyanıp aynı yola dizilmiş-tik. Benzer sokaklardan, caddelerden geçip, değişik biçimlerde akşama kadar rızık peşinde koşacaktık. Dokuz on saat sonra güne sırtımızı dönerken evlerimize gelecek yorgun uykulara dalacaktık yine. Üçümüz de görünmez iplerle bağlandığımız yere çakılı kazıklar etrafında akşama kadar dönenip duracak, gün eskitecek, ömür tüketecektik. Arada bir geriye dönüp baktığımızdaysa göreceğimiz kendi izlerimizden bir oyuntu ve dermanı tükenmiş dizlerden başkası olmayacaktı.

O sabah da bu minval üzere sokaktaydık. Ben daha karşı kaldırımdayken aşırı pahalı, upuzun otomobil bakkalın önünde durdu. Işıl ışıldı. Sürücü şık hareketlerle arabadan indi. Zengin bir adamın şoförüydü. Hayatından memnundu. Güzel elbiselerle dolaşmaktan, herkesin giremediği yerlerde bulunmaktan ve galiba en çok da bu arabayı kullanmaktan memnundu. Komşumuzdu. Köşedeki eski apartmanın giriş katında oturuyordu. Beni bilmezdi. Ama ben bilirdim bu mahallede kimin kim olduğunu. Hem böyle pahalı araba bu mahallede dikkat çekmeyecek şey miydi?

Bakkaldan çıkan adam da komşumuzdu. O da bilmez beni. Semte uzak bir fabrikada işçiydi. Aşağı caddede servisten inerken gördüm birinde. Hayatı sırtında taşıyan, her günü aynı, bir çile insanıydı. Benim gibi...

Dükkânın kapısında yüz yüze geldiler ikisi. Birbirlerini tanımıyorlardı anlaşılan. Ben hâlâ karşı kaldırımdaydım. İşçi, bir şoföre, bir aşırı pahalı arabaya baktı. Kısacık bir zaman... O an *inandı*. Boynunu kıstı. Ellerini ceplerine soktu. Hava soğuk değildi hâlbuki. İyice küçülüp yok olmak istedi sanki. Alışkın bir hareketle kenara

çekilip yol verdi girene.

Üzüldüm. Bu kabulleniş, insandan önce uzun bir demir yığınının gösterilen bu abartılı saygı burktu içimi. Kapıdaki arabayı görmeden yol verseydi girene “ne kibar adam” derdim. Fakat yüzüne bile bakamadığı adamın arabası-naydı bu özen. Gördüm.

Şoförse, *aldattığına emin*, kuru bir teşekkürü –başıyla, gözleriyle olsun bir teşekkürü-sakınarak kabaca dükkâna daldı. Geniş, rahattı yürüyüşü. Sırtında bile güller açtı. İçeriden yan gözle bir arabaya bir çıkan adama baktı. O da kısacık bir zaman...

Bu oyunu sık sık oynuyor olmalıydı. Kendine ait olmayan bir malı kendine ait bir onursuzlukla sahiplenip, kendine benzeyen insanları kendine benzemeyen bir kibirle aşağılıyordu. Bu tavır sırtındaki koyu renk ceket kadar oturmuştu üstüne. Her halinden belliydi.

“İkisini de tanıdığımı, dahası aynı mahallede yaşadıklarını anlayacakları bir şey yapmalı” dedim kendi kendime. Belki de aynı adam için çalışıyorlardı. Arabanın da fabrikanın da sahibi birdi. “Durun! Siz kardeşsiniz!” diye bağırırmalıydım söz gelimi. Ama vakit yoktu. Hemen ayrıldı yollar. Biri içeri girmiş öbürüyse caddeye doğru yola koyulmuştu.

İnsanlar neden en çok kendine benzeyenlerin üstüne basar? Yaşamaya yer açmak için mi? Bir doğa kanunu mu bu? Kimsenin kimseyi ezmeden yaşayacağı bir dünya hayal mi?

Sokağın bakkaldan tarafına geçtiğimde şoför çıkıyordu. Acele bir sigara yaktı. İlk derin nefesi çekerken saatine baktı. Sigarayı burada bitirmeliydi. Hem geç kalmamalı hem de patronunun arabasını dumana boğmamalıydı. Dönüp sokağı yarılarmış işçiye baktım o da tütüyordu. Ne çok sigara içiyorsunuz!

Zalim şoförü selamlamak gelmedi içimden. Hışım la dükkâna girdim. Benim de acelem vardı. Hem sigaram bitmişti.

Nurullah Ulutaş'ın *Turgay Nar Tiyatrosu* Kitabı Üzerine

Sultan KOÇ

Tiyatro, insani duygu ve düşüncelerin, olayların, durumların sahnede canlandırılmasıdır. “Tiyatroyu tüm sanat biçimleri arasında en yücesi olarak kabul ederim çünkü o insanoğlunun, neyin insani olduğu duygusunu bir başka kişi ile en dolaysız olarak paylaşabileceği yoldur.” diyen Namık Kemal, tiyatronun hayatımızdaki yerinin aslında köklü birleşimine işaret etmektedir. Tiyatro insanın kendini başka birisi üzerinden değerlendirmesi, kendi kabulleriyle yüzleşmesidir bir bakıma. Bu açıdan insanı insanla buluşturan öncelikli sanatlardan biridir. Akademisyen, şair ve yazar Nurullah Ulutaş'ın kaleme aldığı son kitabında Turgay Nar'ın oyunlarını hermenötik bir bakış açısıyla analiz etmektedir. Ulutaş'ın bu eseri tamamen Türk edebiyatındaki tiyatronun toplum üzerindeki etkisini gözler önüne serer. Ulutaş, bu eserinde tiyatro oyunları ile içerik, dil üzerindeki kavramsal anlamların çokluğunu yansıtabilen bir yazarı okuyucuyla buluşturur. Yazar, *Turgay Nar Tiyatrosu* adlı kitabında Nar'ın oyunlarını iktidar toplum ve birey, sembolik dil, mitosun yeniden doğuşu ve şiddete bulanmış cinsellik üzerinden değerlendirmektedir.

Eserin ilk bölümünde bireyin, toplumun ve iktidar yetisinin insan üzerindeki yansımaları, iktidarın gücünü koruması kişilerin nesneleştirilmesiyle anlatılmaktadır. Ulutaş; Nar'ın eserlerinde zengin bir görsellik ve simgesel anlatımın kullanıldığını hemen her bölümde vurgular. Oyunlarda şiirsel anlatımın öne çıkması yazarın, şairliğiyle ilişkilendirilir. Ulutaş eserin son bölümünde Turgay Nar'ın tiyatro oyunlarında şiddete bulanmış cinselliğe de değinir. Nar, oyunlarında cinselliğin farklı boyutlarını toplumsal tabuları yıkmak ve insanın cinsellik adına çıkmazlarını eleştirir. Ulutaş, bu incelemesinde tiyatronun farklı boyutlarını, kavramların davranış olarak nasıl karşımıza çıktığını anlatır. Yazar, bu incelemesini hazırlarken yoğun felsefi ve politik eleştiri kuramlarına başvurmayı ihmal etmez. Bireylerin eylemlerinin temelini oluşturan psikolojik göndermeleri analiz eder. Eser, salt bir akademik incelemeden ziyade insanın yaşamı sorgulamasına ve buna bağlı olarak doğru bir tavır almasına yardımcı olur.

Ulutaş, Nurullah. (2018). *Turgay Nar Tiyatrosu*, Konya, Çizgi Kitabevi Yayınları.

Kırpıntı...

Yelelerinden şems harenlenir

Babil'in

Beslenir ayn...

Arıtılmış hülyalardan

Hû çeker Yusuf,

Züleyha sayıklar meçhulleri

Dermansız düşer yağmur telveye

Kandiller filizlenir

Kıvrılan Nil'in suskusunda

Sûru üfler...

Asur surlarında

Nisa'nın tırnakları zahiri sorguda

Zar atılır mı âşık yerine?

Kurur köşeleri kahvelerin

Kelimeleri yutar

Çarkifelek

Saçaklarında büyür ela

Düş(er) rahvana asırlar

Fresklere gark uykularda...

Esra ERDOĞDU

Yönetmen Şair, Yazar Turhan Muharrem Turhan ile Edebiyat, Sanat ve Hayata Dair

Söyleşi Soruları: İlkey Coşkun (Şubat 2019)

-Turhan Bey, örnekleri az olan bir belgesel çalışmasıyla dikkatleri üzerinize çektiniz. 'Tarihi Ahşap Artvin Camileri' belgesel çalışmasından biraz bahseder misiniz? Böyle bir çalışmaya neden ihtiyaç duydunuz?

-35 sene İstanbul'da yaşadım. Adları lazım değil, bazı holdinglerde sanat yönetmenliği yaparak geçimimi sürdürüyordum. Hayatta bazen muhasebe yaptığımız kırılma noktaları olur ya, iyi konumlara, süslü araba ve binalara müptela etti bu düzen bizi dediğim akşamlardan biriydi. Şehir, trafik, stres, metropol insanın ego ve vurdumduymazlıkları da yormuştu. Bir kaçış arayışındaydım özetle benimkisi. Egeliyim fakat Karadeniz'e kaçmak istedim. Doğası ve sakinliğiyle hem bedeni zihni nadasa bırakırım hem de mümkün olursa düşlediğimiz üretme potansiyelini yakalamış oluruz diye düşündüm. Aile ve hayat şartlarının da buraları göstermesi üzerine kalktık geldik. Üç-dört ay boş kalma ve bölgeye alışmakla geçti. Neler yapabiliyim burada bu doğal güzellikte diye düşünürken, bir vesileyle dönemin Valisi Ömer Doğanay Bey'le tanıştım. Neler yapabiliri mi ve beraber ne yapsak doğru olur, kritik etme fırsatı bulduk. Bölgenin doğal argümanı ağaç. Gördük ki atalarımız bir de bunu sanata dönüştürüp, camileri bambaşka bir atmosfere taşımışlar. Doğanın, tarih ve sanat tarihinin güzelliklerini harmanlayıp, büyük bir ekiple bizden sonrakilere güzel bir yapıt bırakmaktı amacımız. Çalışma belgesel çekim ekibiyle, yörenin güzel amca ve teyzeleriyle, öğrendiklerimiz ve gördüklerimiz karşısında bizi şaşırtan anlarıyla, umduğumuzdan çok daha güzel bir yere gitti. Gönüllere de dokunmuş olduk. İhtiyaç, hep yokluktan... Kendi yoksunluğumuz ve yoksulluğumuzdan. Biraz da boşlukları görebilmekten.

-Belgesel yönetmenliği keyif verici olsa gerek. Bir o kadar da zorlukları olduğu muhakkak. Bu anlamda yaşadığınız ilginç anları, edindiğiniz tecrübeleri bizlerle paylaşır mısınız?

-Sinema sektöründe belgesel konusu iki farklı şekilde değerlendirilir. Bir kısmı belgeseli kolaya kaçmak olarak görür. Diğer bir kısım ise belgeseli ciddiye alır. Ben belgesel çekmenin daha zor olduğunu düşünenlerdenim. Tabiatla ve tarihle baş başasınız. Bir oyuncuyu yönetir gibi doğayı ve doğa hareketlerini yönlendiremiyorsunuz. Sonra sanat tarihi ve tarih gibi bir konu çalışırken, bu sizden sonra konuya dokunacak araştırmacılar ve belgeselciler için sorumluluk yüklüyor omuzlarınıza. Metni hazırlamak en az çekim kadar zordu. Şöyle ki üniversite yıllarıma geri döndüm adeta. Bir yüksek lisans tezi hassasiyetinde eğildim çalışmaya. Anılar kısmı ise sanırım kendi başına bir belgesel konusu olabilir İlkey Abi. Bir kere doğal ve lezzetli ürünlerle, amca ve teyzelerimizin sofralarında ve sohbetlerinde masal gibi zamanlar geçirdiğimi söyleyebilirim. Bunlar ileriye dair unutulmayacak olanlar. Düşünün ki şehrin çarpık iletişiminden ve yozlaşmadan kopup gelmişsiniz. Doğallığı ve samimiyeti şiirlerde aradığınız gibi olan insanlar sizi evlerine davet etmiş ve bu insanlarla zaman geçiriyorsunuz. Masal kahramanlarına dokunabilmek gibi. İnsanımız güzel. Mücevher benzetmesi yapasım var fakat sığ kalacak gibi. Lakin anlatabildiğimi ümit ediyorum. Renklerine ve işçiliklerine hayran kaldığım tarihi camilerin hikayelerini dinlemek çok güzeldi o mekanlarda nefes alanlardan. Macahel bölgesinde bir cami vardı. On adım ötesi Gürcistan sınırı. Gözle görülüyor sınır. Sınır çizildiğinde yaşanan acıları dinledim. Evlerine konuk olduğumuz insanlar, ailelerinin bir kısmının sınırın diğer tarafında kaldığını söylerken ağlıyorlardı. Anne ve babalarının çektikleri sıkıntıları anla-

tırken.. Köyün camisi, sınırın Gürcistan tarafında kalmış. Köy halkı camiye ve geçmişlerine duydukları muhabbetten o zaman geceleri sınırı ihlal edip, parça parça taşımışlar camiye sınırın Türkiye tarafına. Düşünebiliyor musunuz? Bu başlı başına bir hikâye ve film konusu değil midir? Ve sınır illerinde, köylerinde bir cami minaresi, o minarede asılı bir bayrak görmek çok başka duygular uyandırıyor insanda. Değerler ve ülküler daha anlamlı oluyor. Ve görüyorsunuz ki şehrin insanından daha hisli böyle yerlerde yaşayan insanlar. Adeta tarihin ve kültürel değerlerin nöbetini tutuyorlar. Sorunuzdaki zorluklar doğayla ilgili belgeselde. Çekimleri yapmak şehirdeki gibi olmuyor. Etrafınız orman. Tamam bu güzellik demek. Aynı zamanda ışık yok ve bol yağmur da demek. Bunlarda hep çekime engel durumlar. Şehirdeki gibi plan program yapıp, nimetin azizliğine uğrayıp, çekim yapamayıp döndüğümüz çok zaman oldu. Mayıs ayında çıktığımız bir dağ köyünde, çığ düşmesi sonucu yol da mahsur kaldık mesela. Mayıs diyorum dikkat edersen, Batı'da insanlar, deniz planları yapıyorlar o aylarda. Tam malzemeleri kuruyoruz, çekime başlayacağız. Güneş bulutlar arasından saklam-baş oynuyor. Bir var, bir yok. Işık var, çekimin yarısında. Yağmur bulutları yukarıdan selam ediyorlar geldik diye. Fiziken ve manen zor şartlarda çalıştığımız zamanlar oldu evet. Konuyu ciddiye almayanlar, eipte kopmalar bir sürü gündemde yaşıyorsunuz her aşamada. Çekimler bitip, prodüksiyon aşamasında İstanbul'a gidiş. Masa başında aylarca yaptığımız çekimleri yeri geldiğinde günlerce koltuktan kalkmayıp, kurgu yönetmeniyle beraber kurgulamak. Montajlamak. Bu da uzun ve meşakkatli bir süre. Fakat belgesel galasında insanların yüzünde gördüm/k ki hepsine değmiş ve her aşaması çok değerliymiş. Kolay olan güzel olmuyor, kalbe dokunmuyor sanki..

-Belgesel çalışmanızın öncesinde 2014 yılında okurlarla buluşturduğunuz 'Gelirsen Bir Kimliğim Olur' ile öte çağa günümüz arasında bir ses köprüsü mü kurmaktı amacınız?

O kitap hakkında kurulabilecek çok cümle var. Dilime dolanıyor hepsi. Acemi bir anlatıcı gibi hissediyorum kendimi.

Sorduğunuz soru bu anlam da yönü itibarıyla güzel oldu. Günü ve anı yaşarken zihnimin bir tarafı, eski çağlarda, antik Yunan'da, Mezopotamya' da, İskenderiye'de. Efes'de, Kafkaslar'da ataların geldiği eski Türk diyarlarında. Bu engel olamadığım bir şey. Hatta mitoloji de dâhildir buna. Yaşarken zihin hem bir kıyaslama yapıyor olmalı, hem ruhen de oralar da dolaşarak olmalı ki kâğıda böyle şeylerin gölgesi düşüyor. Biraz da çağının çağdaşı biri değilim diye düşünüyorum. Bu zaman diliminde yaşıyorum fakat eski çağlarda dolaşan ruhun da fısıltılarına kulak veriyorum. Okuyorum da. Gece üretebiliyorum genelde. 'Gece şeytanın işidir' der eskiler. Şeytanımız da bol olmalı ki günü ve anı yaşatmayan bir durum söz konusu oluyor. Sonra adı geçen yerleri ve buna bağlantılı yerleri geziyor, havasını kokluyorum, fotoğraflıyorum. Karadeniz de tutup tarihi bir belgesel çekmek de tarihe açlığımızdan olsa gerek. Çekimleri yaparken 200 sene öncesi insanlarla o ağacı yonttum, üzerini işledim, yokluk çektim. Bu anlamda ses köprüsü ifadeniz, kitapta bu bağlamda olan sayfalar için doğrudur.

Şiir yazma isteğiyle yazılan şiir mi yoksa dile düş gördüren şiir mi daha etkilidir sizce?

Sorunun cevabı çok yönlü. Şiir yazmak önce okumakla ilgili. Çok okumakla. İyi okumalar yapmamış birinin, üretken olamayacağını düşünüyorum. Dönüp baktığımda eksik gördüğüm çok satır var yazabildiklerimde. Bu insanı zihni anlamda da yoruyor. Diğer türlü yazmak, zamanında hepimizin de belki geçtiği gibi ergensi duygular, dürtüler şeklinde seyir edebilir ve yok olur. Hani derler ya her Türk bir dönem şairdir diye. Okumak şiirin biraz da kendisi. Şair bunu fikre ve zihnindeki şekle dökebilendir. Okuduktan sonra görmeye başlıyor insan. Şair de gören, duyan bunu anlamlandırabilen kişi oluyor. Kelimeler zihninizde dönmeye başlıyor. Bunları duygulara da giydirebilen, bir fikre de dönüştürebilen bir mekanizma olmalı yaratılıştan gelen diye de düşünmüyorum değilim. Kimi şairler, şiir de çalışırlar. Çok erken yaşlarımda bunu çok samimi bulmazdım. Sonra gördüm ki olabilir. Olmalıdır da. Okudukça had

biliyorsunuz çünkü. Şiir biraz da sıkıntılı insan işi. Kalabalıklarda çok nefes alan bir üretici görmedim çok fazla. Bir hayır diyebilme, isyan basabilme şekli. Zamana, mekana, zulme karşı. Sorunuz içindeki iki sorunun da muhatabı oldum hayatta yürüdüğüm yol boyunca, fakat birine ağırlık vermem gereken bir cevapsa beklenen. Kırklı yaşlara yaklaşırken dile düş gördüren şiir diyebilirim cevaben.

Neşvünema bulduğunuz zamana karşı yenilmeyen şiir hangileridir? Poetikanız ve şiire bakış açınızla neler söylemek istersiniz?

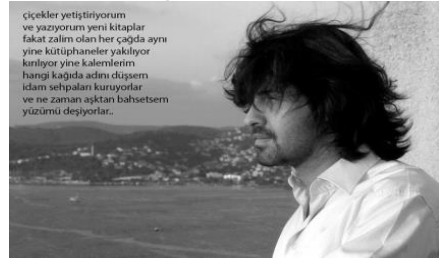
Söyleyeceklerim için tepki toplayabilirim belki. Zamana karşı yenilmeyen şiir evrensel olan-
dır benim için. Tesirli büyük bir medeniyetin temsilcileriyiz. Yakın tarihimizde ve geçmişimiz-
de bugün dahi adını anarken tüylerimizi diken diken eden üstadlar ve şiir yazım şekilleri,
kalıpları var. Çocukluğum külliyyatını ezberlemekle geçti birçoğunun. Çoğu bizi terbiye de
etmiştir. O duyguya, o zekâ ve matematiği haksızlık gibi algılanmasın lütfen. Lakin dünya
insanı için bir yönden yetersizler. Şiirin yaşayan dünya dillerine çevrilebilir olmasını savun-
yorum. Başka türlü şiirin sadece kendi coğrafya ve dilimizde zihne ve kalbe dokunabilen bir
argüman olarak kalacağını düşünüyorum. Çok daha eskide ve bahsettiğimiz matematik dizi-
lim şiirlerdeki o güçlü duygu ve etkiyi başka dillerde verebilmeli şiir. İlla ki bir takım dil ve
çeviri sorunları olacaktır. Fakat diğer türsünden daha kolay ulaşılır ve anlaşılabilir olacağı
kanaatindeyim. Şairleri lanetli görür bazı kültür ve teolojik yapılar, teşbihte hata olmaz pey-
gamber de. Düşünsenize, belli kalıplarda yazılmış şiiri olan bir lanetli veya peygambersiniz.
Ne öğretinizi/varsanız indirileni, ne de lanetinizi ulaştırma/bulaştırabiliyorsunuz. Poetika ko-
nusuna sadece şiirsel bakamıyorum. Fransa'da sanatların bütünü için ve yansıtılan estetik
için kullanılmış bu ifade. Şair sıfatı için hala yolun başında gibi hissediyorum. Kendimi bu
bakış açısıyla ifade edebilmem daha doğru olur kendimi. Suyu besleyen kaynak bir tane de-
ğil çünkü. Hayır diyebilme yetisiyle, zulümlere baş kaldıran tanka taş atma çabasında bir
çocuk zihniyle yazıyorum, beslendiğim serseri, alaycı bir tarafta var, yaşamın içine çok dâhil
edemediğim. Şiir dâhil, üretimi sürecinde sancısını çektiğim her şey için, bakıyorum, araştı-
rıyorum, dokunuyorum, yaşıyorum, düşünüyorum, anlatıyorum. Lirik bir şekilde atıyorum
adımlarımı. Bununla beraber belirttiğiniz gibi eski çağlarda da yaşadığım çağda da sokaklar-
da da var olma hali benimkisi. Yolu, toprağı, kaldırımını incitmeden. Bir seyrir edasında. Dili,
sözü yormadan, konuşma hali.

***Kültür, sanat ve edebiyat dergilerinin işlevini ve toplu-
ma katkılarını nasıl değerlendiriyorsunuz?***

Ülkemizin makûs talihinde çok dönem olduğu gibi bu dönem-
de sayılarının azaldığı bilmek, görmek üzücü. Bununla beraber
bu dergilerin varlığı endüstri haline gelmiş, kültür ve edebiyat
dünyası için bir başkaldırı. Yaşayanların okuyucuları için hor-
monsuz meyve ve sebze gibi oldukları kanısındayım. Teknolo-
jinin gerekliliklerini de yakalamalı diye düşünüyorum dergiler için. Dergicilik kendi içinde bir
arşivcilik zihniyeti de barındırdığı için belki, birçok dergi, internet ve sosyal medya mecra-
larına çıkamamış da duruyor. Burada takipçi abone kitlesi oluşturmamış görünüyorlar. Kitap-
lara, dergilere dokunabilmek. Onların kokuları, çocukluğumuzdan hatıra ve çok güzel duygu-
lar bunlar. Fakat dolaşım ve seyahat halindeyken de online abonelik şeklinde bir dergiyi mo-
bil cihazlardan da okuyabilmek istiyorum. Böyle düşünen insanların da sayısının azımsana-
mayacak kadar çok olduğunu biliyorum. Dergicilik, kötü bir dönem geçiriyor. Yıllar sonra
kıymetleri anlaşılacak gibi görünüyor..

***Artvin Hopa'da yaşayan biri olarak Artvin'deki kültürel ortamı nasıl buluyorsunuz?
Türkiye genelinde edebiyat ve dergi çevrelerinden hangileriyle iletişim içindesiniz?***

Sohbetin başında ifade ettiğim gibi bir senedir buradayım. Açıkçası Hopa'da kültürel ortam-
lardan bahsetmek biraz zor. İstanbul ve Ankara çevrem ve üniversiteler vasıtasıyla takip
ettiğim, güncel kalmaya çalıştığım konular var. Üniversitelerden talep geldiğinde, belgesel
gösterimleri yapıyoruz. Bu, söyleşi imkânını da beraberinde getiriyor. Genç kardeşlerle bir
araya gelmek güzel. Şehitler ve gazilerimiz için öğretmen ve öğrenci arkadaşlarımızla bölge-

çiçekler yetiştiriyorum
ve yazıyorum yeni kitaplar
fakat zalim olan her çağda aynı
yine kütüphaneler yakılıyor
kuruluyor yine kalemlemlerim
hangi kağıda adımı düşsem
idam sehpa kuruyorlar
ve ne zaman aşktan bahsetsem
yüzümü deşiyorlar..

de orta çaplı bir proje geliştiriyoruz. Trafiğine, stresine rağmen, İstanbul'un kültür atmosferi ve bu yönlü dost sohbetlerden ayrı kalmak da zaman zaman eksikliğini hissettiğim bir şey. Uzun zaman belgesel için dolaşımda oldum. Bu sebeple çok fazla takip ettiğim dergi olamadı. Dönemsel Poyraz Edebiyat, Sivas Postası, Din ve Hayat, Mavi Yeşil Kültür Sanat, İhlamur Kültür Sanat ve Edebiyat dergileriyle temas kurabiliyorum.

Aynı coğrafyayı paylaşan farklı kültürlerle sahip halkların kültürel anlamdaki sıkı ilişkileri toplumun ortak kültürünün oluşumunda yeterli midir?

Soru için Artvin'e mikro ölçek de bakmayı denersek, burada Laz, Gürcü, Poşa, Kıpçak Türkleri ve Hemşin halkları var. Misal; Hopa'da konuşulan dört dil var. Bu dillerin içerisine konuşulan diğer dillerden kelimeler girmiş. Söylemin her dilde aynı manaya geldiği ifadeler mevcut. Bu halkların hepsinin kendi içinde ayrı yaşama biçimleri varken, ortak hareket edebildikleri de çok nokta var. Bir doğum, ölüm haberine, ilçede olan bir gelişmeye aynı seslilikle tepki verebiliyor insanlar. Bu ölçek de yeterli duruyor diyebiliriz. Makro ölçekte ülkemizin geneline bakarsak, ortak kültürün oluşmasını ümit ediyor insan. Karamsar bir yaklaşım olsa da ben günümüzde bunun eskide olduğu gibi olduğunu düşünmüyorum. Bir Çanakkale ruhu istenilen anlamda vücut bulamamış diye algılıyorum. Aile, yaşam şekli, bayrak, ülke bekası gibi konularda dahi yaşanan büyük toplumsal olaylarda, davranışların ayırt edici olduğu görüyoruz. Bu üzücü. Çok üzücü.

Coğrafya ve iklim olgusunun kültüre etkileri hakkında neler söylersiniz?

Yaşadığı coğrafya ve o coğrafyanın iklim koşulları, yemek, giyim, şive, mevsimsel davranış şekilleri ve turizm kültüründen tutun birçok konuda etki ediyor genel çerçevede kültüre. Bunu daha önce gezdiğim yerlerde gördüm, Ege'de de, Akdeniz'de de. Karadeniz kadar baskın gördüğüm bir yer olmadı diyebilirim. Ve bu etki güzel izlenen, hoş yaşanan bir etki oluyor. Duymadığınız atasözleri, deyimler ve yaşayış biçimleri tecrübe ediyorsunuz.

Taşra ve şehir kültürlerinin birbiriyle etkileşimiyle ilgili neler söyleyebilirsiniz? Nasıl bir şehir tahayyül edersiniz?

Sosyolojik bir tespitle değineyim konuya. Yüksek lisans eğitimimden ötürü, ilerlemiş bir yaşta Ankara'da yaptım askerliğimi. Sosyoloji okumalarının çok faydasını gördüm gözlemlerimde.. Ankara müziği, Ankara dansı vs, diye adlandırılan tüketim ve eğlence malzemelerinin, arada kalmışlık, olmamışlık hali olduğunu düşünmüşümdür hep, yaşadığım süre zarfında. Bir olmamışlık hali. Ne taşralı olabilmeyi ne de şehirli olabilmeyi becerebilmiş bir yaratım bu neticeler. Ankara'nın güzel taşra ve şehir insanlarını tenzih ederim tabî. Taşrada olmanın ve şehirde olmanın artı ve eksikleri çokça. Taşra kültürü şehir kültürüne değdiği zaman, birçok etkenle kendi dinamiklerini yitirmeye başlıyor. "Bir semtin sokak hayvanları sizden kaçmıyorsa, orada yaşayın. Çünkü komşularınız güzel insanlardır." demiş ya Goethe. Benim şehir tasavvurumun temelinde bu yatıyor. Bu vasfı taşıyan semtlerin insanları merhametli, duyarlı oluyorlar. Size, doğaya, hayvanlara karşı. Çirkin bir yapılaşmayla gözlerin ve gönüllerin çok yorulmadığı, insanların sokakta bir çok anlamda ayrıışmadığı, ötekileştirilmedikleri, az trafikli. Trafiği sosyal ve kültürel paylaşımlarda artmış olan bir şehir. Kendi medeniyet tasavvurunu yapabilmiş bir şehir. Eski çağlara, anfi tiyatrolara götüreyim mi seni İlkey Abi?

Toplumun ortak kimliği denince aklınıza ilk gelenler?

Aklıma ilk bayrağımız, ezan ve şehitlerimiz geldi. Sonra türkülerimiz..

"Anadolu kalesi dünyanın kalbidir. Kalenin Asya'ya açılan burcu Malazgirt, Avrupa'ya açılan burcu ise İstanbul" sözünü değerlendirebilir misiniz? Milletimizin taşıdığı müşterek mefkûreler hakkında neler söylersiniz?

Bunu şimdi söyleyebilir miyiz bilemiyorum. Malazgirt'te de İstanbul'da da atalarımız ulaştıkları yere Anadolu kültür ve vicdanını götürmüşler. Gidemediğin yer senin değildir diye bir atasözü var. Bakın güzeldir o söz. İçi çok doludur. Anadolu kültüründe İslam'dan, Türk'ün töresinden beslenen, zulmetmemek, muhtacın yanında olmak, hak, hukuk, hakkaniyet gibi kavramlar var. Gittiğin yere gitmekten kasıt bu olsa gerek. Bunlarla gidemediğin, adalet dağıtamadığın, farklı kimlik ve kültürdeki insanlara nefes hakkı tanımadığın yerler, yağmaladığın yerler oluyor. Tarihte bu yağmalamayı yapan milletler de kavimler de çokça. Türklerin

taşıdığı Anadolu kültürüyle gittikleri yerlere götürdüklerine de bakılabilir bu sebeple. Balkanlarda veya bazı coğrafyalarda o bölge insanına ırkı için değil, yaşattığı kültür için hala Türk denir. Bu adını saydıklarımız müşterek mefkûrelerimizdir.

Ortadoğu halkları makûs talihlerini nasıl kotarırlar?

Üzülerken, Ortadoğu halklarının makûs talihlerinin değişebileceğini bizler göremeyiz demek istiyorum. Belki evlatlarımız. Bizler kapitalizm çemberinin kuşattığı bir yüzyıldan geçiyoruz. Akşam yemeğini yerken, televizyonda izlediğimiz Filistinli ve Suriyeli bir çocuk veya kadının bombalandığı görüntüsü, çoğumuz için birkaç saniyelik bir haber. Dönüp en fazla şükrediyoruz halimize (ki bu şükür şeklini sevemem). Birkaç saat sonra veya ertesi gün mutluyuz. Yine kapitalizmin çarkında maaşlı bir çalışınız. İşyerimizle ilgili, sağlıkla, aileyle ilgili kaygılarımız var. Tek sorumluluğunu eve ekmek götürmek sanan kapital tanımlı ve takım elbiseli bireyleriz. İsmet Özel diyordu ya; *'tam da kapitalizmin istediği yerdeyiz. Neşeliyiz, mutluyuz'*. Çözüm ve ses duyurma çabalarını göz ardı etmemek gerekir elbet. Bu tohumların toprakta tutması, filizlenmesi, büyümesi zaman istiyor. Bu bilinçli yetişmesi gereken kuşaklar demek. Bu yüzden belki çocuklarımız dedim. Bahsettiğimiz müşterek mefkûrelerin bir kısmı tam da bu coğrafya için. O mefkûreler manevi ve kültürel birlik beraberliği getiriyor aynı zamanda. Bir asır önce o coğrafyayı bu hale getirme planı yapanların karşısında, günü değil insanlığın önündeki asırlar için düşünce ve eylem üretmesi gerekir diye düşünüyorum.

Şöyle geriye dönüp baktığınızda düş olmaktan çıkarılanlara hala düş olarak kalanlar neler sizce? Hayata uyduramadığınız düşleriniz var mı?

Yayımlanan eserleri, fotoğrafları, belgesel ve kitapları bir vakit envanterden sayıyordum. Öyle çok dertsiz olduğum zamanlar olmadı belki. Fakat hülyalı başımı da mutluluk sanıyordum. Şimdi dertlerim var Allah'a şükür. Çok şey yaşadım ve her şeyim var diyordum. Oysa yaşamamışım. Mutlu da olmamışım. İki yaşına girecek bir oğlum var. Hiçbir şeyim yokmuş ve hiçbir şey bilmiyormuşum. bu duygu yaşadıklarımın çok daha farklıymış onu anlıyorum. Düşler için hala çalışıyorum. Alim diyordu ya *'Aramakla bulunmaz lakin bulanlar arayanlardır'* diye. Arıyorum.

'Yorgunluğu yapan son adım değildir. Son adımda yalnızca yorgunluk ortaya çıkar' diyen Montaigne tespiti siz nasıl değerlendiriyorsunuz? Sizde yorgunluk ne zaman ortaya çıkıyor?

Yeri zamanı bizler tarafından bilinmeyen, neticesi ve çıkacağı yeri belli olan bir yolda yürüyoruz. Yol zaten engebelerle dolu. Bu yolda yorucu olan, yürüme eylemi değil. Yorgunluk, asık yüzler gördüğümüzde, adaletsizlik olduğunda, anlaşılma-
dığımızda. Yorgunluk, Cemal Süreya'nın şiirindeki gibi *'kötülüklerin büsbütün egemen olduğu namussuz bir çağ bu biliyorsun'* dediğimiz zamanlarda ortaya çıkıyor.

Gerek yazım gerekse de belgesel ve film çekimleri noktasında ileriye yönelik ajandanızda ne tür projeler var?

Bilgisayar klasörlerinde ve kütüphane raflarında bekleyen parça parça yazılar var. Lakin elim eskisi kadar varmıyor o klasörlere. İlhan Berk kendi tarzı için devamlı değişim halinde olmayı ifade edermiş. Sanatın tek bir mecrada kalması duygusu beni son zamanlarda yoran bir düşünce. Günümüz insanı okumuyor. İzliyor. Sanatı bir ağaç olarak betimlersek, blog yazarlığı, kitaplar, film, görsel sanatlar, belgeseller bu ağacın dalları diye düşünüyorum. Sosyal medyada ciddi bir kısa söz söyleme alışkanlığı ve bilgi kirliliği var. Bunun yaşam biçimi haline dönüşmeye başlaması uzun zaman oldu. Önemsemediğim, düşündüğüm çok konu var. Belgesel ve filme yoğunlaşmak istiyorum. Çocuklar için yapmayı planladığım bir proje ve uluslararası çekimler ve röportajlar içeren sınırlarını yeni çizmeye başladığımız bir kültür projesi üzerinde çalışıyorum. Yarın ola, hayrola.

Üstad, güzel söyleşi için size ve bu söyleşiyle yer bulduğumuz A•kalemler Dergisi'ne teşekkürlerimi iletiyorum.

“KURTLARLA KOŞAN KADINLAR” ÜZERİNE

İnci SAĞIN

Kitabın Adı: Kurtlarla Koşan Kadınlar
Alt Başlık: Vahşi Kadın Arketipine Dair Mit ve Öyküler
ISBN: 978-975-539-363-6
Baskı: 26.Baskı - 2017
Özgün Adı: Women Who Run With the Wolves
Yayınevi- No: Ayrıntı-390
Dizi No: 13
Sayfa: 538
Dizi: Ağır Kitaplar
Yazar: Clarissa Pinkola Estés
Çeviri: Hakan Atalay

Yüzyıllardır toplum tarafından baskı altına alınan ve hırpalanan kadınların ruhsal sarsıntıları ve bunları çözümüyle yöntemleri üzerine farklı yaklaşımlar sunan pek çok kaynak bulunmaktadır. Orijinal adı “*Women Who Run With the Wolves: Myths and Stories of the Wild Woman Archetype*” olan ve Clarissa Pinkola Estés tarafından kaleme alınan “Kurtlarla Koşan Kadınlar” kitabı; kadınların içgüdüsel doğasını anlamak ve doğal dünyayla olan ruhsal bağlarını göstermek, kadınların içinde bulunduğu açmazların, çıkmazların nedenlerini ve bu hastalıklı denilebilecek bilinç halinden kurtulmanın yollarını içsel hayat üzerine yazılmış olduklarının hiç de farkında olmadığımız mitler, masallar ve öykülerle göstermesi yönünden diğer kaynaklardan ayrılmaktadır.

Jungcu bir psikanalist, şair ve eski öykü derleyici olan Estés kitabın adının ortaya çıkışında; vahşi hayatın biyolojisiyle ilgili yaptığı çalışmaların; kurtlar ve kadınlar arasında doğaları, araştırmaları, büyük bir dayanıklılık ve güce sahip olmaları bakımından benzer özellikler göstermelerinin etkili olduğunu söylemektedir.

Safdiğinin ve ruhsal olgunlaşma sürecinin bir- birleriyle olan ilişkilerini mitlerle öyküleştiren anlatan, her mitin sonunda çıkarılacak dersleri maddeler halinde açıklayan ve sırada acaba ne var duygusu

uyandıran bu yapıt on altı bölümden oluşmaktadır. Jungcu bir bakış açısıyla ele alınan psikolojik süreçler insanı tefekküre sevk edecek derin bir üslupla yazılmış. Bu üslupta alışılmışın çok ötesinde olan ve mitlerin farklı versiyonlarıyla zenginleştirilen masalsı bir anlatım kullanılmış. Özellikle Bilge Vasalisa, Kırmızı Ayakkabılar, La Llona, Hilal Ayı, Mavisakal, Fok Derisi mitlerindeki karakterlerin kadınların psişesinde (Jungcu yaklaşımda kişiliğin tümü) yer alan arketiplerle (yoğun duygusal unsurlar taşıyan evrensel düşünce biçimleri) ilişkilendirilmiş olması mitlere olan bakış açımı değiştirerek kitaba olan hayranlığımı daha da artırdı.

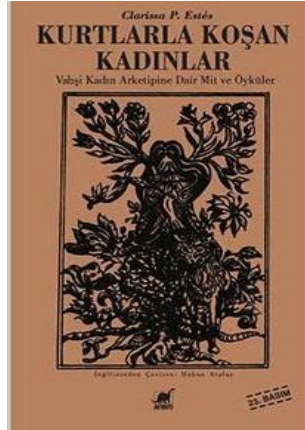
Yazar kitabın giriş kısmında; “*kadınların gücünü yitiren canlılıklarının, yine kendi yeraltı dünyalarının yıkıntılarında yapılacak kapsamlı bir ruhsal-arkeolojik kazıyla gün ışığına çıkarılabilir*” (Syf 15) demektedir.

Estés, peri masalları ve mitlerin biz kadınlara geçmişin bilgi ve uygulamalarını aktarma görevini üstlendiğini, dara düştüğümüz her anda kurtarıcının içimizdeki bilgelikte saklı olduğunu ve psişenin alt ve üst dünyaları arasında gezinmek için yürümemiz gereken yolları gösterecek pek çok unsur barındırdığını

söylemektedir.

Kitapta bir kadının sorumluluklarının ağırlığı altında kendini unutmaması, iç benliğine yolculuklar yapması, belli aralıklarla evine dönmesi, kendini dinlemesi, yenilenmesi, güçlenmesi, canlanması, mücadeleci ruhunu diri, dipdiri tutmasının gerekliliği anlatılmaktadır.

Yazar; “*Dinlenmek istiyoruz. Dinlenmeye hakkımız var, çünkü çok şeyler gördük geçirdik. Ve böylece unanıyoruz akarsuyun hemen yanına. Kutsal işlem unutulmaz, yalnız... yalnız... pekâlâ bir mola vermek istemiştik, bilirsiniz, sadece bir müddet, sadece bir an*

“için gözlerini yummak...” (Syf.472) diyor ve böylece alt dünyaya olan yolculuğu başlatarak kitabın giriş kısmında sözünü ettiği ruhsal-arkeolojik kazıya giriştiriyor okuyucuyu. Estés, bunun aslında bir eve dönüş olduğunu söylemektedir. Orada bir süre dinlendikten sonra vakti geldiğinde yeniden dış dünyaya çıkma zamanı gelecektir. Güçlenmiş, daha da güçlenmiş olarak. Ve “Biraz müsaade...” demek için yüreklendirir örselenen kadın ruhlarını.

Doğrusu sayfaları çevirdikçe içimdeki Vahşi Kadın’ın kurtlarla birlikte koşmasından büyük zevk aldım. Kitabı okurken kendinize ait gizlenmiş pek çok sırrın satırlar arasından size göz kırpacığından emin olabilirsiniz. Kitabın güzel çevirisine çevirmenin psikiyatrist kimliğinin de katkıda bulunduğunu göz ardı etmemek lâzım. Ayrıca bilimsel konularda yapılan açıklamaların dipnot şeklinde verilmesi metni bölmekte ve akıcılığı artırmaktadır.

Diğer taraftan yazar sonsözünde; psikolojinin iyileştirilmesi amacıyla ilaç olarak öykülerin kullanılmasının ancak ehil kişilerce yapılabileceğini, hangi öykünün kime, ne kadar süreyle hangi biçimde, hangi koşullarda, hangi sözcüklerle anlatılmasının önemli olduğunu belirterek derman oluşturmaları için bir öykü anlatıcısının sahip olması gereken özelliklerin neler olduğundan bahseder.

Estés, Ekler kısmında; okurların sıkça sorduğu sorulardan olan Kurtlarla Koşan Kadınlar’ın yazım serüveninin nasıl başladığına cevap olarak:

“Yazma, yazma başlamadan uzun süre önce başladı.” (Syfa 514) şeklinde cevap vererek psikanalist kimliğinin yanı sıra bir cantadora -eski öykü derleyicisi- ve anlatıcısı olarak geçmişten getirdiği geleneksel ve kültürel bilgilerinin önemini vurgulamaya çalışmış ayrıca bu birikimi sağlayan ailesine ve kabilesine müteşekkirdiğini belirtmiştir.

Yazımı yirmi yılı aşkın bir sürede tamamlayan, oldukça zengin bir kaynakçaya sahip olan ve okumaktan büyük keyif aldığım bu muhteşem kitabın tek eksiği belki de çevirmen hakkında adının dışında herhangi bir bilgi verilmemiş olmasıdır.

Bütün kadınların olgunlaşma sürecine katkıda bulunabilecek bir başyapıt olduğunu düşündüğüm bu eserin kadınlar ve onları anlamak isteyen erkekler için bir başucu kitabı olarak bulundurulmasının faydalı olacağı kanaatindeyim. Teşekkürler Clarissa P. Estés ...

Yitik Düşler Eskizi

Yarın...

Gözkapaklarında zamanın birkaç damla yaş
Kalbinde umutların söndürülemeyen yangın
Tükenirken sabır yavaş yavaş
Düşleri, gülüşleri sarar bir salgın.

Bir tohumun düşü tek sermayesi
Mirası düşeceği toprağa kalacak
Dallarda yapraklar çiçekler meyvelerle hikâyesi
Yarın da bugün gibi mazi olacak.

Yapbozlarında hayatın
Çelişkiler ve işkiler işbirliği içinde
İçinizi dışınızla görenlere anlatın
Kaybederken dirliği ümitlerin hiçinde...

Ertelenen buluşmalardan artakalan
Ayıplı kabahat gibi failsiz
Suçüstü yapılmış ithamla yakalanan
Darağacına razı ağzızsız, dilsiz.

Kaybolunca yalnızlıkta mutluluk izi
Yapılacak, beklemek
Başlayınca hasretin duygularda krizi
Ayrılığın eylemi yangını körüklemek
Hülyalardan dönmezse yitik düşler eskizi.

Kadir KARAMAN

BALKON

Nesibe HAN

Sönmüş ışıkları şehrin. Aklında henüz karanlıklarda kaybolmuş şehrin umutsuzlukları, yüzünde yaşanmışlıkların, mutsuzlukları ve işte şurada duruyor hayallerinin uçsuzlukları. Kiblesini kaybetmiş aklı, yön diye peşine düştüğü istikameti kestiremiyor. Akli bir bozuk saatin iç çıkırıkları gibi işliyor, işliyor sonra duruyor. Manzarasız ufuklara dalıp giden gözleri neyi bekliyor? Kimi bekliyor? O bilmiyor, kimse de bilmiyor, hiçbir kitapta da yazmıyor, kimse de söylemiyor. Peki ya nerden öğrenmeli bu gerçekleri? Acı bir hayat, acı bir son buluş, nihayete eremeyiş. Dönüp baktığında neyi sonlandırıp neyin üstesinden gelmişti ki? Şimdi beklemek kimeydi? Neyeydi? Neye yarardı? Tüm bu olumsuz düşünceler zincirlenip aklının köşelerinden aşağı sarktı, burnunun kemiği sızladı. O an ve bir daha asla tutunamayacağı o günlere bir daha gidiverdi... Süpürülmüş ev önü, merdiven sonu, çeşme başı günlerin içinden bir gündü ve O, yine balkonundaki salıncakta ahşap korkuluklar üzerinden yağız göğün göğsüne süzülüyordu. O göğü de kendinden bilir, hatta annesi sanırdı. Sallandıkça göğsüne olan özlemine giderir, hayallerini ona derdi. Nenesi O'na annesine olan özlemine gidersen diye türküler tuttur bazen de beddualar ederdi. Öylesine önüne gelene ve annesine. O bilmiyordu annesini çünkü unutturuluyordu bir yerler bir şekilde. Babası köylünün getirdiği pekmeze yaş cevizleri soyup karıştırarak O'na yedirirdi. Anne sütü içmemişti ama o karışımı tatmış, başka elzem gıdaya gerek duymamıştı. Kâinata alışamamış elleri neyi bulsa ağzına götürür, hiçbir şeyden eksik kalmazdı. Ağlardı sebepsizce, gereksizce ama yine yiyerek avunurdu. Nenesine sırnaşır şımarırdı. Babası bir iki süre öğretince onları besteleyip günaha girerdi. Günah olduğunu bildiği şeylerin üzerine giderdi. Arkadaşlarının hakkına girip çingar çıkarırdı. Haktan bâtıldan bîhaber gezerdi. O küçüktü belki gerekmezdi böyle şeyler ama bu tür kayıplarla, öğrenilmemişliklerle, geç kalınmışlıklarla, üzeri örtülmüşlüklerle büyür giderdi. Birileri bir şeyler dese sürekli gülerdi. Babasından

izinsiz gezerdi. Serseri, serbest ve ilgi görmemiş bir çocukluk içinde her yana yuvarlanır giderdi. Balkonu çok severdi. Aşağıda gördüğü arkadaşlarını gelmek istemeseler bile zorla getirtip orda evcilik oynamak için ikna ederdi veya nenesini ikna etmesi için aracı kılardı. Balkonu O'nun "en"iydi. En sevdiği yer, ev, kucak, minder, gökyüzü, merhamet, sevgi işte her şeydi. Annesinin ne olduğunu merak ettiği günler, çenesini balkonun ahşap korkuluklarına dayayıp düşündüğü, mahzun olduğu ve kendine sorular sorduğu olurdu. Dedesinin Hicaz'dan getirdiği teyip, Necip Fazıl'ın kendi sesinden şiirler söylerdi. O bu şiirlerden korkar ve değiştirirken her nasıl olursa tekrar çalıştıramayıp hüzünlenirdi. Canı sıkıldığında balkondan atlamak isteyip cesaret edemezdi. Minareye bakıp "Allah senden daha büyük bir kere" dediği olurdu. Kiskanırdı kıskançtı. Babası Kur'an Kursunda öğrencilere 'aferin' deyince kendi kendine süre ezberleyip babasına okuduğunda, babası aferin demeyince içlenir küserdi. Balkona çıkıp elifba cüzünden birkaç kelime okuduğunda "Baba ben ne zaman Kur'an'a geçeceğim" diyerek mızıldanırdı. Büyümeye karar verir büyüyemezdi. Bazen geceleri uyanıp ağlardı. Nenesi ağlamasın diye ballı ekmek, haşlanmış yumurta veya salatalık dilimleyip verirdi. Onları yedikten sonra mayışıp sızar ve uyurdu. Neydi bu annesizliğine bir tepki ağlayışı mı yoksa şımarıklık ağlayışı mı bilinmez... Yine bir gün salıncığında göklerle kavuşurken aklına bir şey koymuştu. Onu kendine bile söylemez, salıncakla her yaklaşışında göğün kulağına fısıldardı. "Neneme deme ama ben büyünce yazar olacağım, babam bilmiyor ben kitap yazacağım, Semanur da bilmiyor." O sallanırken babası balkondaki divanda uzanır kitap okur, AÖF'e çalışır, hutbe yazardı. Babasına bir gün okuması için kitaplar, romanlar yazacağını sanırdı. Bir gün babası evlenmeye ve tayinini başka bir yere aldirmaya karar verdi. O bunun ne demek olduğunu bilmiyordu, bilemezdi ve bilmedi de. Ayrılmışlardı o balkondan, kesilmişti iz kalmıştı yerinde organların, toparlanmıştı

tüm oyuncaklar, sindi bebekler, matruşkalar. Sökül-müştü yatak, dolap ve çerçeve... Yüreği gibi. Atılmıştı gereksiz ne varsa hal deredeki çöplüğe. Gidiyordu gurbetin ne olduğunu bilmesede gönlünde duya duya. Üzülmüyordu çünkü üzülmeyle öğrenememiş, hayatın ne olduğuna karar verememişti. Kapıldığı garip hissin telaşıyla sorular soruyordu peş peşe. "Baba orada da balkonumuz olacak mı? Ya salıncak! Ha salıncak?" şimdiler ne zor. Katlanmak ve tahammül ne güç. Yok, mu o taraflara giden bir vesait? Bilmediği ve bilmediği için üzülmediği hissetmediği anlara giden bir araç? Gelmez mi Nur Nene? Cevizli pekmez? Nasıl unutulur o balkon? Sallandıkça daha yukarısı yok gibi... Boş gibi. Ayaklarının altı bir yerli halk uğultusu, bir din kalabalığı, bir cuma coşkusu... Şimdilerde balkon yıkık, nene ölmüş, baba naçar, O ise avare. Dilinde bir şiir;

BALKON

Çocuk düşerse ölür çünkü balkon
Ölümün cesur körfezidir evlerde
Yüzünde son gülümseme kaybolurken çocukların
Anneler anneler elleri balkonların demirinde

İçimde ve evlerde balkon
Bir tabut kadar yer tutar
Çamaşırlarınızı asarsınız hazır kefen
Şezlongunuza uzanın ölü

Gelecek zamanlarda
Ölüleri balkonlara gömecekler
İnsan rahat etmeyecek
Öldükten sonra da

Bana sormayın böyle nereye
Koşa koşa gidiyorum
Alnından öpmeye gidiyorum
Evleri balkonsuz yapan mimarları

Sezai KARAKOÇ

YORGUN DÜŞLERİM

güneşin pırıl pırıl kızları
saptırıyor yolumu
ağına tutkun dilin mevsiminde
meleyen koyunların yünüyle sarıp sarmalıyor
susuyorum engin bulutun ebrusunda
film başlıyor

neye göre aldım katil kurşunları
sıksam göğse geri döner mi ki
saplantılarıma ramak kala son eylemim
geri dönmeyeceğim
yanımda sıcacık kurabiyelerim

nehirden atlamalı geçen elli yılım
ardımda bırakıyorum düşünmeyi ve olguları
kalem Allah'ta ise silmek elimde
kudretim yetmez yeniden yazmaya
hem niye yazılacaksa silinen kaderim

elimde bir kaç dantelli oya
mor şeritler ördüm
dertlerimden gözlüğüm kırık
yorgun düşlerimi çizerken akreple yelkovan
dönüyor muydun caddeler
ne hoş kalabalık

Gülhanım Ebru BULKURCU

RENGİ ATMIŞ HAYAT

Rengi atmış bu hayatın
Solgun gözlerin arasında
İzler durur boş bakışların
İncinen yürekler arkasında

Bedene yük olmuş ruhların
Sevdası boş değil ayrılığa
Toz yutan gözler ağlayın
Kalbi ele geçerin umutsuzluğa

Ömer Faruk ÇİFTÇİ

DEV KÜÇÜK KARINCA

Pınar ALKIŞ

Soğumaya yüz tutmuş çayımın eşlik ettiği kitaptan bir cümle iliştiriyor gözüme ve alelacele çiziyorum altını. 'Küçülüp yürümek isterim karıncalarla.'

Sonra atıyorum üzerimden tüm eşyalarımı ve yazanın hayalini gerçek kılmak uğruna küçülüp yürüyorum karıncalarla...

Kışın ölmemek için yazın ölüme kafa tutuşlarını, itinayla kırıntı arayışlarını seyrediyorum. Ne büyük cesaret.

Hiçbir varlığı ezmemiş olmanın masumiyetiyle minnetsiz ve güçlü duruşları kalbimi ağrıtıyor. Kendilerinden daha büyük nesneleri taşıyabilmeleri demek bundanmış şimdi anlıyorum.

Birbirlerine duydukları güven hiç sarsılmamış olmalı. Yoksa nasıl gidebilirler ki aynı yoldan hem de hiç sapmadan.

Yürüyorum yanlarında yolun sonunu bilmeden ama anlamsızca güvenerek.. Yol uzun adımlar kısa.. Yolun uzunluğu ise karıncanın azminden.

Soruyorum 'Gelebilir miyim ben de yuvana?' Cevabını beklemeden telaşla ekliyorum 'Korkma ortak olmam azıklarına..' Paylaşmaktan kaçan yanımla sordugum soru tekrar tekrar yankılanıyor hücrelerimde.

'Hayır!' diyor karınca 'Hayır. Yeterince küçülmedin ufal ufal biraz daha.' Ürperiyorum tepeden tırnağa.

Atıyorum üzerimden hırslımı, kinimi, tüm kızgınlıklarımı, kırgınlıklarımı, aldatışlarımı, aldanişlarımı.. Yok sayıyorum yıllarca taşıdığım ve faydasını görmediğim duygularımı.

Yok sayarken yok, oluyorum ve hiçliğe yürüyorum adım adım.

Ben yükümü atıyorum karınca beni taşıyor.

Ben küçülüyorum karınca büyüyor.

Küçüldükçe ezilmekten korkuyorum. Sonra korkuyu atıyorum üzerimden biraz daha küçülüyorum. Küçüldükçe cesaretleniyorum.

Öylesine küçülüyorum ki masum olmasa ca ezebilir beni orada o anda. Bunu hissediyorum, hissim yük gelmiyor bana ve kaçmıyorum.

Kaçmayışmsa masumiyetimin minnetsizliğinden artık..

YENİDEN

Kesiyor gecenin ayazı
Ve sesler terk ediyor
Hükmündeki sokağı.
Eli cebinde
Sürüklüyor topuklarını
Şarkılar yüklü
Kaldırım taşlarının üstünde.

Üşümüyordu işte,
Kolay değil
Koca bir hasret yüklüydü
Yüreğinde
Alev alev.
Kendi kendine konuşması
Bundandı işte.

Gün doğacak
Açacak gözlerini Güneş,
Gülümseyecek yüzüne,
Bahar gelecek
Bayram olacak
İçinde kaybolan cümleler
Bir yol bulacaktı.

Olur mu bilinmez
Olmasını istemeden de
Olmazdı işte...

Gölge SÜMER

A•KALEMLER

Şiir Vakti Dergisinin aylık ekidir.

Sahibi: Sevilay Tunçbilek

G.Y.Yönetmeni: Selim Tunçbilek

Y.İşleri Müd.: Mehmet Tunçbilek

Posta Çeki Hesap No: 05640490

Yazı Kurulu

Mustafa Yılmaz - Fatma Dağlı

Emine Çoban - Melike Çelik

Z. Meral Konşuk İvecan

akalemlerdersisi@gmail.com

Abone: www.akalemler.com

Satış: www.kitap-evi.com

Baskı : Geçit Ofset Matbaacılık

Abone Bedeli: 60TL. Kurum:100TL

Her ayın birinde abonedeviz.

